

ע"פ 147/06/16 - יאסין ראפת יאסין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 147-06-16 יאסין ראפת נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת עדי חן-ברק
מערערים	יאסין ראפת יאסין ראפת
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

לאחר עיון בבקשה ובתגובה - דין הבקשה להידחות.

1. בהתאם לאמור בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשאי בית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור ובקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ.
 2. כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" לשם מתן ארכה להגשת הערעור, יחד עם זאת, קבע בית המשפט העליון לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה, שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).
 3. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.
 4. בנסיבות המקרה שבפנינו, לא הצביע המבקש על כל טעם ממשי המצדיק הארכת המועד להגשת הערעור.
- פסק הדין נשוא הערעור ניתן ביום 12/11/12 בהיעדרו של המבקש כאשר זה לא התייצב לדיון, על אף שזומן אליו כדין.
- פסק הדין נשלח למבקש אולם לא התקבל לידיו מאחר ו - "לא נדרש", כפי העולה מאישור המסירה הנמצא

בתיק קמא שהינו אישור מסירה כדין.

לכך אוסיף כי בניגוד לטענת המבקש כי לא ידע על קיום הדיון בבית המשפט קמא בו ניתן פסק הדין בהיעדרו, עולה כי במועד ביצוע העבירה (4/8/12) ניתן למבקש טופס הזמנה לדיון בו צוין מועד הדיון, ושעליו חתום המבקש.

מכאן שהמבקש **ידע** על מועד הדיון ובכל זאת לא התייצב אליו.

על כן גם יש לראות את המבקש כמי שידע על גזר הדין שכן משבחר לא להתייצב לדיון (עליו ידע) היה עליו לברר מה עלה בגורל כתב האישום שהוגש נגדו ומה תוכנו של פסק הדין שניתן. יתר על כן - גזר הדין נשלח, כאמור, לכתובת המבקש וחזר "לא נדרש", כאשר יש לראות בכך המצאה כדין.

5. אכן, הגישה הנוהגת בערעור על פסק דין פלילי הינה נקיטת יד רחבה יותר בנוגע לבקשות להארכת מועד להגשת ערעור, ואולם על אף גישה זו אין משמעות הדבר כי ידו של הנאשם על העליונה וכל נימוק שיעלה להפרכת סדרי הדין יתקבל (בש"פ 8758/01 מדינת ישראל נ' רזינשווילי, ניתן ביום 12/2/02).

שני האינטרסים אותם ישקול בית המשפט בבואו לדון בבקשה להארכת מועד הינם עקרון סופיות הדיון והוודאות המשפטית מחד גיסא, והרצון לעשות משפט צדק מאידך גיסא.

העיקרון של סופיות הדיון כרוך בתקופת האיחור בהגשת הערעור. ככל שמדובר בתקופה ארוכה יותר, תגבר הנטייה להעדפת העיקרון של סופיות הדיון והוודאות המשפטית. בענייננו מדובר באיחור של **כשלוש וחצי שנים**, ללא טעם ממשי המצדיק איחור ניכר זה שכן אין לקבל הטענה כי המבקש לא ידע או לא היה עליו לדעת תוכנו של גזר הדין.

כן יצוין בהקשר לעיקרון זה כי יש לבחון מהי סיבת האיחור הנטענת, האם הייתה למבקש הזדמנות להימנע מהאיחור, והאם הייתה בידו שליטה על האירועים, באופן שהאיחור בהגשת הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נבעה מרשלנות או מטעות בשיקול דעת מצידו או מצד בא כוחו (ראה בש"פ 4552/03 שויקי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26/6/03).

אין ספק כי במקרה דנן הייתה למבקש יכולת לשלוט על האירועים משידע על המועד שנקבע לשמיעת משפטו ובחר שלא להתייצב.

6. בשים לב לכל האמור לעיל, ומשלא הוכח טעם ממשי המניח את הדעת המצדיק איחור כה ניכר בהגשת הערעור, ומשממילא **אין** בסיכויי הערעור מובהקות, שיש בה כדי להטות את הכף לקבל הבקשה - הנני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, ח' סיוון תשע"ו, 14 יוני 2016, בהעדר הצדדים.

